

ΜΙΜΗΣ ΣΟΤΛΙΩΤΗΣ

Το δύσκολο σπίτι

Το δύσκολο σπίτι επιπλέει, κονθαριάζεται ο μαλακος ήλιος και ανοίγει πλαταγίζοντας, μέσα στο στόμα. Ο ηλίθιος καιρος κυλάει πηχτα και στριμώχνει τα ουρλιαχτα στα χαντάκια, —στις παλάμες μου—, περνώντας έξω απο κομωτήρια προηγουμένως. Βαστιέται πάνω σ' ελάχιστα συστήματα. Ρουφάει ο ήχος νόημα ήχου. Κλειστο παντζούρι τη νύχτα απο κόκινα νύχια πρησμένα, απλωμένα που έχουν στόμφο στο δέρμα μου. Ακόλουθα σφύριγμα καπνιστης μύγας αφου είναι ολόμαυρη, γδαρμένη απο παλιότερη, μεγάλη μύγα.

Κανεις δεν ενοει μεγάλη μύγα κάποιο περιώνυμο φονικο. Είναι το καθημερινο πρόβατο που σκάει στις φτέρνες και με απαιτει γυμνο, ρίχνει τα σιχαμερα του σάλια στα μάτια μου, φτύνει βιβλία. Πράσινη φάτσα έχει. Τυφώνονται σαν καμήλες μπρος απο το ωραίο μου σπιτάκι, το χώμα και την πέτρα που κατέχει τίς σφαλιάρες, και πάνουν όλο το πέρασμα, απ' το λαιμο ως το τρέξιμο. Θα το καταλαβαίνετε πόσο παιδέβομαι. Ο ήλιος ψάχνει σπύρα να μου δώσει, υπόκοφο καλιματάκι μου, γαργαλάει το λαιμο χωρις να θέλω να με κρεμάσει.

Η δύναμη τής μηχανης περνάει στο καθρεφτάκι αριστερα μου, τσιμπάει το κείμενο, αποδειχτικότερα προσκρούει στη σκέψη μου. Δύσκολο σπίτι, λιωμένο στο φάρυγκα. Η Χαρίκλεια είναι σημαντικος ήχος για το μυθιστόρημα που κυκλοφορει. Ζυγώνει με σκούπα στη ρίζα, με αρπαχτικα δάχτυλα.

Όμως όλα αυτα θέλουν τροχαλία παχουλο. Όλες οι εκφράσεις είναι πορτοκαλιες. Ήδονίζομαι να λιώσω το φύλλο και να το φάω με το μίσος που ταιριάζει. Αραδιάζω συνέπειες που ξεκινουν απο άλλο χωριο. Βυθίζομαι στο στίλο μου, αναπνέω. Άχρηστος σοβας που πέφτει στο μάτι σας και το καίει, που να μή σώστε!

Όμως δεν είμαι αδύναμος αν δεν έχω δυνατότητες. Μπορει να μου έρθει το σωστο κόμα στη σωστη στιγμή, κ' έτσι ν' αρχίσει η πρόταση το αναβοσβήσιμο. Δε θέλω βέβαια να πω αυτο, απλως ο ήχος θεριέβει μέσα στο φως και το τρώει, το ξεσκίζει, το προχωράει. Η ταχύτητα που έχει αυτο το φως, είναι πολυ μικρη για τον ήχο μου.

Απλως ένας Σπαρτιάτης οπλίτης, μάλλον ένας σπαρτιάτης οπλίτης. Καλύτερα να νυστάζω, αντι να σκέφτομαι το φως. Καλύτερα να παίζω, ή να μου χλιμιντρίζει μέσα μου. Λυσασμένο ακόνισμα τής διανόησης. Για να συγγρατήσω το νερό που με πεθαίνει απο αγάπη.

Λέξη με ριχτο παλτο κοντάρι αυγης.